

Av **eldste Steven E. Snow**
i De syttis presidentskap

Håp

Å håpe på forsoningen utrunder oss med et evig perspektiv.

Familien vår vokste opp i de høye-religgende ørkenområdene i Syd-Utah. Regn forekommer sjelden, og man kan bare håpe at det er nok fuktighet til den kommende sommerheten. Da som nå, håpet vi på regn, vi ba om regn, og når det var virkelig ille, fastet vi for regn.

Det går en historie der om en bestefar som tok sitt fem år gamle barnebarn med på en spasertur rundt i byen. Etter hvert kom de til en liten dagligvarebutikk i hovedgaten, hvor de stoppet for å ta seg en kald brus. En bil fra en annen delstat stoppet ved siden av bestefaren. Den fremmede pekte på en liten sky på himmelen og spurte: "Tror du det vil regne?"

"Jeg håper det," svarte den gamle mannen, "om ikke for min skyld, så for guttens. Jeg har sett regn."

Håp er en følelse som beriker hverdagen. Det defineres som "en følelse av at ting vil ordne seg til det beste". Når vi håper, "ser vi fremover med et ønske og en rimelig grad av optimisme" (dictionary.reference.com/browse/hope). Som sådan er håp en beroligende innflytelse i vårt liv idet vi ser frem til fremtidige hendelser med optimisme.

Iblant håper vi på ting som vi har liten eller ingen kontroll over. Vi håper på godt vær. Vi håper på en tidlig vår.

Vi håper at vårt favorittlag vinner VM, Super Bowl eller World Series.

Slike håp gjør vårt liv interessant og kan ofte føre til uvanlig eller til og med overtroisk adferd. Min svigerfar er for eksempel veldig glad i sport, og han er overbevist om at hvis han *ikke* ser sitt favorittlag i basketball på TV, er det mer sannsynlig at de vil vinne. Da jeg var 12 år gammel, insisterte jeg på å gå med de samme uvaskede sokkene på hver lilleputtkamp i baseball i håp om å vinne. Mor tvang meg til å ha dem på verandaen bak huset.

Andre ganger kan våre håp føre til drømmer som kan motivere oss til handling. Hvis vi håper å gjøre det bedre på skolen, kan håpet bli oppfylt ved målbevisst studium og offer. Hvis vi håper å spille på et vinnerlag, kan dette håpet føre til regelmessig trening, innsatsvilje, samarbeid og til slutt suksess.

Roger Bannister var en legestudent i England med et ambisiøst håp. Han ville bli den første til å løpe en engelsk mil på under fire minutter. Gjennom mye av første halvdel av det 20. århundre hadde friidrettsentusiaster med forventning sett frem til dagen da denne grensen ville bli sprengt. I årenes løp hadde mange gode løpere kommet i nærheten, men grensen på fire minutter ble

stående. Bannister tok fatt på et ambisiøst treningsopplegg i håp om å nå sitt mål om å sette ny verdensrekord. Enkelte i idrettsmiljøet hadde begynt å tvile på om det var mulig å bryte grensen på fire minutter. Antatte eksperter hadde til og med spekulert på om menneskekroppen rent fysiologisk var i stand til å løpe så fort over så lange avstander. På en overskyet dag 6. mai 1954 virkeliggjorde Roger Bannister sitt store håp! Han krysset mållinjen på 3.59,4, ny verdensrekord. Hans håp om å bryte grensen på fire minutter på en engelsk mil var en drøm som ble oppfylt gjennom trening, hardt arbeid og oppofrelse.

Håp kan vekke drømmer og motivere oss til å oppfylle disse drømmene. Vi kan imidlertid ikke lykkes med håp alene. Mangt et hederlig håp er urealisert, forlist på de gode hensiktene og latskapens grunner.

Som foreldre oppdager vi at våre inderligste håp dreier seg om våre barn. Vi håper de vil vokse opp og leve ansvarsbevisst og rettskaffent. Slike håp kan lett bli knust hvis vi ikke selv er gode eksempler. Håp alene kan ikke hjelpe våre barn å vokse i rettferdighet. Vi må tilbringe tid sammen med dem på familiens hjemmefest og gode familieaktiviteter. Vi må lære dem å be. Vi må lese sammen med dem i Skriftene og lære dem viktige prinsipper i evangeliet. Først da er det mulig at våre inderligste håp vil bli oppfylt.

Vi skulle aldri la håp bli fortrenget av håpløshet. Apostelen Paulus skrev at vi "skal pløye med håp" (1 Korinterbrev 9:10). Å håpe beriker vårt liv og hjelper oss se fremover med forventning. Enten vi pløyer en åker for å så, eller pløyer gjennom livet, er det helt nødvendig at vi som siste-dagers-hellige har håp.

I Jesu Kristi evangelium er håp hans etterfølgeres ønske om å oppnå evig frelse gjennom Frelserens forsoning.

Dette er i sannhet det håp vi alle må ha. Det er dette som skiller oss ut fra resten av verden. Peter for-mante Kristi tidlige etterfølgere: “Vær alltid beredt til å forsvare dere for enhver som krever dere til regnskap for det håp som bor i dere” (1 Peter 3:15).

Å håpe på forsoningen utru-ster oss med et evig perspektiv. Et slikt perspektiv gjør oss i stand til å se forbi her og nå og inn i de løfterike evige verdener. Vi behøver ikke være fanget av samfunnets snevre og omskiftelige forventninger. Vi er frie til å se frem til celestial herlighet, beseglet til vår familie og våre kjære.

I evangeliet er håp nesten alltid forbundet med tro og kjærlighet. President Dieter F. Uchtdorf har sagt: “Håp er ett ben på en trebent krakk, sammen med tro og kjærlighet. Disse tre stabiliserer vårt liv, uavhengig av ru eller ujevne overflater som vi kan komme ut for” (“Håpets uendelige kraft”, *Liahona*, nov. 2008, 21).

I siste kapittel av Mormons bok skrev Moroni:

“Derfor må det finnes tro, og hvis det må finnes tro, må det også finnes håp. Og hvis det må finnes håp, må det også finnes kjærlighet.

Og hvis dere ikke har kjærlighet, kan dere på ingen måte bli frelst i Guds rike. Heller ikke kan dere bli frelst i Guds rike hvis dere ikke har tro, heller ikke hvis dere ikke har noe håp” (Moroni 10:20–21).

Eldste Russell M. Nelson har sagt at “tro er rotfestet i Jesus Kristus. *Håp* dreier seg om forsoningen. *Kjærlighet* kommer til uttrykk i ‘Kristi rene kjærlighet’. Disse tre egenskaper er sammenvevd som trådene i en kabel, og kan ikke alltid skilles fra hverandre. Sammen blir de vår forbindelse til det celestiale rike” (“A More Excellent Hope”, *Ensign*, feb. 1997, 61).

Da Nephi profeterte om Jesus Kristus på slutten av sin opptegnelse, skrev han: “Derfor må dere streve fremover med standhaftighet i Kristus og ha et fullkomment, klart håp og kjærlighet til Gud og alle mennesker” (2 Nephi 31:20).

Det fullkomment klare håp som Nephi omtaler, er håpet om forsoningen, evig frelse muliggjort ved vår Frelsers offer. Dette håp har fått menn og kvinner gjennom alle tider til å gjøre bemerkelsesverdige ting. Oldtidens apostler vandret omkring på jorden og vitnet om ham, og ga til slutt sitt liv i Hans tjeneste.

I denne evangelieutdeling forlot mange av Kirkens første medlemmer sine hjem, og fulle av håp og tro kjempet de seg vestover over de store slettene til Saltsjødalen.

I 1851 sluttet Mary Murray Murdoch seg til Kirken i Skottland som 67 år gammel enke. Hun var en liten kvinne, bare 120 cm høy og knapt 40 kg tung, men hun fødte åtte barn, og seks av dem levde opp. På grunn av hennes størrelse kalte barn og barnebarn henne kjærlig for “lille besta”.

Hennes sønn John Murdoch og hans hustru ble medlem av Kirken og reiste til Utah i 1852, sammen med sine to små barn. Til tross for familiens egne strabaser, sendte John fire år senere sin mor nok penger til at hun kunne slutte seg til familien i Salt Lake City. Med et håp som var mye større

enn hennes lille kropp, tok Mary fatt på den krevende reisen til Utah i en alder av 73 år.

Etter å ha kommet seg trygt over Atlanteren, havnet hun i det ulykksalige Martins håndkjerrekompani. Den 28. juli tok disse håndkjerrepionerene fatt på reisen vestover. Dette kompaniets lidelser er velkjente. Av de 576 medlemmene i kompaniet døde nesten en fjerdedel før de nådde Utah. Flere ville ha omkommet om det ikke var for redningsaksjonen som ble organisert av president Brigham Young, da vogner og forsyninger ble sendt til de hellige som satt fast i snøen.

Mary Murdoch døde 2. oktober 1856 nær Chimney Rock i Nebraska. Her måtte hun gi tapt for utmattelse, kulde og reisens strabaser. Hennes skjøre kropp kunne ganske enkelt ikke tåle de fysiske påkjenningene de hellige ble utsatt for. Idet hun klamret seg til livet, tenkte hun på sin familie i Utah. Denne trofaste pionerkvinnens siste ord var: "Fortell John at jeg døde med ansiktet vendt mot Sion." (Se Kenneth W. Merrell, *Scottish Shepherd: The Life and Times of John Murray Murdoch, Utah Pioneer* [2006], 34, 39, 54, 77, 94–97, 103, 112–13, 115.)

Mary Murray Murdochs håp og tro var typisk for så mange av de tidlige pionerene som foretok den farefulle reisen vestover. Dagens åndelige reiser krever ikke mindre håp eller tro enn de tidlige pionerenes. Vi har kanskje andre utfordringer, men strabasene er minst like store.

Jeg ber om at vårt håp må føre til at våre rettferdige drømmer blir oppfylt. Jeg ber spesielt om at vårt håp om forsoningen må styrke vår tro og kjærlighet og gi oss et evig perspektiv på vår fremtid. Måtte vi alle ha dette fullkomment klare håp. Dette ber jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

Av Larry M. Gibson

Førsterådgiver i Unge menns generalpresidentskap

Det aronske prestedømmes hellige nøkler

Herren vil at alle bærere av Det aronske prestedømme skal innby alle til å komme til Kristus – først og fremst sin egen familie.

Da en av mine sønner var 12 år gammel, begynte han med kaninhold. Vi bygget bur og kjøpte en stor hann og to hunnkaniner av en nabo. Jeg ante ikke hva vi bega oss ut på. Etter svært kort tid bugnet skuret vårt av kaniner. Nå som min sønn er voksen, må jeg innrømme min forbauelse over hvordan de ble holdt under kontroll – en nabohund kom seg iblant inn i skuret og tynnet ut i rekkene.

Jeg ble imidlertid rørt da jeg så min sønn og brødrene hans våke over og beskytte kaninene. Som ektemenn og fedre er de nå verdige prestedømsbærere som elsker, styrker og våker over sine egne familier.

Jeg får varme følelser når jeg ser dere unge menn i Det aronske prestedømme våke over, støtte og styrke menneskene rundt dere, både deres egen familie, medlemmer av deres quorum og mange andre. Jeg er så glad i dere.

Jeg var nylig tilstede da en 13 år gammel ung mann ble beskikket

som diakonenes quorumpresident. Etterpå tok biskopen ham i hånden og tiltalte ham som "president", idet han forklarte for quorumsmedlemmene at han "tiltalte ham som president for å understreke hvor hellig hans kall var. Diakonenes quorumpresident er en av bare fire personer i menigheten som har nøkler til å presidere. Med disse nøklene vil han, sammen med sine rådgivere, lede quorumet under Herrens inspirasjon." Biskopen forsto hvilken kraft et presidentskap har som blir ledet av en president som innehar og utøver hellige prestedømsnøkler. (Se L&p 124:142–43.)

Senere spurte jeg denne unge mannen om han var klar til å presidere over dette flotte quorumet. Han svarte: "Jeg er nervøs. Jeg vet ikke hva en diakonenes quorumpresident gjør. Kan du si meg det?"

Jeg fortalte ham at han hadde et storartet biskopsråd og veiledere som ville hjelpe ham å bli en fremgangsrisk og effektiv prestedømsleder. Jeg visste